ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για την νόμιμη αποϋλοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2022.09.26 10:49:40 EEST, Η Γραμματέας: ΧΕΝΙ ΔΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΕΝΟΧΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης 2554 /2022

(αριθμός κατάθεσης αγωγής: 27140/834/2020)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

.....

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές [redacted], Πρόεδρο Πρωτοδικών, [redacted] Πρωτοδίκη και [redacted], Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, τους οποίους όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και το Γραμματέα [redacted].

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 2 Ιουνίου 2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: [redacted] κατοίκου Μελισσίων Αττικής, οδός [redacted] αριθμ. [redacted], με [redacted], παρασταθείσας δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Ιωάννη Σαρακηνού (ΑΜ ΔΣΑ 34182), δυνάμει της από 5.6.2020 εξουσιοδότησης - πληρεξουσιότητας της

ενάγουσας, η γνησιότητα της υπογραφής της οποίας βεβαιούται, κατά το άρθρο 96 § 1 ΚΠολΔ, από δημόσια αρχή, ο οποίος προκατέθεσε προτάσεις, κατ' άρθρο 237 § 1 εδ. α΄ ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε αυτό με το άρθρο δεύτερο παρ. 2 του ν. 4335/2015) και προκατέβαλε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 61 § 4 εδ. α΄ του ν. 4194/2013, τις προβλεπόμενες, από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του ιδίου ως άνω άρθρου, εισφορές (βλ. το υπ' αριθμ. [redacted] γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α.) και ήταν παρών κατά τη δημόσια συζήτηση της αγωγής.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία [redacted] και το διακριτικό τίτλο [redacted], νομίμως εκπροσωπουμένης, με ΑΦΜ [redacted] και αριθμ. ΓΕΜΗ [redacted] εδρεύουσας στην Αθήνα, οδός [redacted] αριθμ. [redacted], ως οιονεί καθολικής διαδόχου της ανώνυμης εταιρεία με την επωνυμία [redacted], λόγω συγχωνεύσεως με απορρόφηση της δεύτερης από την πρώτη στις 27.12.2013, που είχε υποκαταστήσει στις 18.1.2013 την ανώνυμη εταιρεία [redacted] δυνάμει της υπ' αριθμ. [redacted] απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, εκπροσωπουμένης δια του πληρεξουσίου αυτής δικηγόρου [redacted] (ΑΜ Δ.Σ. Πειραιώς [redacted]), δυνάμει του υπ' αριθμ. 6.670/17.6.2020 πληρεξουσίου της συμβολαιογράφου Αθηνών [redacted], υπογραφέντος από τον [redacted], υπό την ιδιότητά του ως διευθύνοντος συμβούλου και νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, ο οποίος προκατέθεσε προτάσεις, κατ' άρθρο 237 § 1 εδ. α΄ ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε αυτό με το άρθρο δεύτερο παρ. 2 του ν. 4335/2015) και προκατέβαλε, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 61 § 4 εδ. α΄ του ν. 4194/2013, τις προβλεπόμενες, από τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 του ιδίου ως άνω άρθρου, εισφορές (βλ. το υπ' αριθμ. [redacted] γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δ.Σ.Α.) και ήταν απών κατά τη δημόσια συζήτηση της αγωγής.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 19.5.2020 αγωγή της κατά της εναγομένης, που κατατέθηκε στην Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 19.5.2020 λαβούσα γενικό αριθμό κατάθεσης δικογράφου 27140/2020 και ειδικό αριθμό κατάθεσης δικογράφου 834/2020, τηρηθείσης της προδικασίας που ορίζει η διάταξη του άρθρου 237 § 1 ΚΠολΔ, με τη νομότυπη και εμπρόθεσμη κατάθεση των προτάσεων των διαδίκων, των αποδεικτικών και διαδικαστικών τους εγγράφων, του αποδεικτικού επίδοσης της υπό κρίση αγωγής (βλ. την υπ' αριθμ. [redacted] έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή της περιφερείας του Εφετείου Αθηνών [redacted]) και προσδιορίστηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 237 § 4 εδάφ. α΄ ΚΠολΔ, να συζητηθεί κατά την αναφερομένη δικάσιμο, εγγραφείσα στο οικείο πινάκιο ΗΑ3/9, δυνάμει της από 1.4.2022 πράξης ορισμού δικαστή και συζήτησης του Προέδρου Πρωτοδικών [redacted] . Επίσης, τηρήθηκε η προβλεπομένη από το άρθρο 3 § 2 ν. 4640/2019 προηγούμενη έγγραφη ενημέρωση από τον ως άνω πληρεξούσιο δικηγόρο της ενάγουσας ως προς τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς με διαμεσολάβηση, όπως τούτο προκύπτει από το μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενο από την ενάγουσα σχετικό με ημερομηνία 2.11.2020 έντυπο έγγραφο, υπογεγραμμένο από τον ανωτέρω δικηγόρο και την ενάγουσα.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 179 ΑΚ, το οποίο αποτελεί ειδικότερη περίπτωση του άρθρου 178 ΑΚ, άκυρη, ως αντίθετη προς τα χρηστά ήθη, είναι ιδίως η δικαιοπραξία με την οποία δεσμεύεται υπερβολικά η ελευθερία του προσώπου ή η δικαιοπραξία με την οποία εκμεταλλεύεται κάποιος την ανάγκη,

την κουφότητα ή την απειρία του άλλου και πετυχαίνει έτσι να συνομολογήσει ή να πάρει για τον εαυτό του ή τρίτο, για κάποια παροχή περιουσιακά ωφελήματα που, κατά τις περιστάσεις βρίσκονται σε προφανή δυσαναλογία προς τηη παροχή. Εξ αυτών σαφώς συνάγεται ότι για τον χαρακτηρισμό δικαιοπραξίας ως αισχροκερδούς και συνεπώς άκυρης, ως αντικείμενης στα χρηστά ήθη, απαιτείται, αφενός μεν, η συνομολόγηση ή λήψη περιουσιακών ωφελημάτων, που τελούν κατά τον χρόνο της συνομολόγησης τους, κατά τις περιστάσεις, σε προφανή δυσαναλογία προς την παροχή, αφετέρου δε, η επίτευξη των ωφελημάτων αυτών με εκμετάλλευση της ανάγκης, της κουφότητας ή της απειρίας του άλλου από τους συμβληθέντες, περιεχομένου αναγκαίως, κατά την έννοια της εκμετάλλευσης, και του αποτελούντος προϋπόθεση αυτής στοιχείου της γνώσης των εν λόγω περιστάσεων. Έτσι, για την αναγνώριση της ακυρότητας μιας σύμβασης, ως αισχροκερδούς και καταπλεονεκτικής, πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις σωρευτικά: (α) προφανής δυσαναλογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, (β) ανάγκη ή κουφότητα ή απειρία του ενός από τους συμβαλλόμενους και (γ) εκμετάλλευση από τον άλλο συμβαλλόμενο της γνωστής σε αυτόν ανάγκης ή κουφότητας ή απειρίας του αντισυμβαλλόμενου. Τα στοιχεία της ανάγκης, της κουφότητας ή απειρίας δεν είναι απαραίτητο να συντρέχουν σωρευτικά, αλλά αρκεί η συνδρομή και μόνο του ενός. Απειρία είναι η έλλειψη συνήθους πείρας ως προς τα οικονομικά δεδομένα και μεγέθη, ως προς τις τιμές και τις συναλλαγές, μπορεί δε να είναι επακόλουθο της ηλικίας, της διανοητικής κατάστασης του προσώπου ή άλλης αιτίας (ΑΠ 1112/2009, ΑΠ 868/2008, ΑΠ 1244/2005 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7955/2006 ΕλλΔνη 50, 841). Κουφότητα, η οποία μπορεί επίσης να είναι αποτέλεσμα της ηλικίας, της πνευματικής κατάστασης ή άλλης αιτίας, είναι η αδιαφορία κι η αμεριμνησία, από την οποία ο συναλλασσόμενος δεν μπορεί να εκτιμήσει τη σημασία και τις συνέπειες των πράξεων του, ενώ ως ανάγκη εννοείται και η οικονομική, αρκεί να είναι άμεση, επιτακτική και ανεπίδεκτη αναβολής. Αν λείπει ένα από τα άνω στοιχεία, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ακυρότητα της

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

δικαιοπραξίας ως αισχροκερδούς κατ' άρθρο 179 ΑΚ (Ολομ ΑΠ 714/1973, ΑΠ 2095/2009 ΕλλΔνη 51, 1348. ΑΠ 1112/2009, ΑΠ 1394/2009, ΑΠ 1019/2007 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 936/2007 ΕλλΔνη 50, 1686, ΑΠ 252/2004 ΕλλΔνη 46, 168, ΑΠ 492/2004 ΕλλΔνη 47, 452). Η δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής πρέπει να είναι προφανής. Ειδικότερα, προφανής δυσαναλογία είναι αυτή που υποπίπτει στην αντίληψη λογικού και έχοντος πείρα των σχετικών συναλλαγών ανθρώπου και η οποία υπερβαίνει το μέτρο, κατά το οποίο είναι ανθρωπίνως φυσικό και θεμιτό να αποκομίζει ο ένας κάποιο όφελος από σύμβαση οικονομικού περιεχομένου επί ζημία του άλλου. Η δυσαναλογία δε αυτή, διαπιστώνεται, ενόψει των περιστάσεων και της φύσης της συγκεκριμένης δικαιοπραξίας, κατά τον χρόνο της κατάρτισης της (ΑΠ 868/2008, ΑΠ 497/1997 ΕλλΔνη 39, 100, ΑΠ 307/1993 ΕλλΔνη 35, 1295, ΕφΑθ 7955/2006 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 304/2002 ΔΕΕ 2002, 997, ΕφΠατρ 133/2001 ΑχΝομ 2002, 3). Εξάλλου, εκμετάλλευση υπάρχει όταν αυτός που γνωρίζει την κατάσταση (ανάγκης, κουφότητας, απειρίας) του αντισυμβαλλομένου του επωφελείται και με κατάλληλο χειρισμό επιτυγχάνει προφανώς μειωμένη αντιπαροχή (ΑΠ 1019/2007, ΑΠ 1244/2005 ΝΟΜΟΣ), χωρίς να είναι απαραίτητη για να συντρέξει το στοιχείο της εκμετάλλευσης κάποια ενέργεια του εκμεταλλευτή, η οποία να εκδηλώνεται με ηθικά επιλήψιμα περιστατικά που αποσκοπούν στην επίτευξη της αισχροκέρδειας (ΑΠ 529/2001 ΕλλΔνη 42, 1569, ΑΠ 582/1993 ΕλλΔνη 1994, 1101, ΕφΑθ 7955/2006 ΕλλΔνη 2009, 841, ΕφΑθ 304/2002 ΔΕΕ 2002, 997). Η ακυρότητα αυτή χωρεί ipso iure και δεν απαιτείται παρεμβολή δικαστικής απόφασης. Δεν αποκλείεται, όμως, εκείνος που έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει σχετική αναγνωριστική αγωγή για την κήρυξη της ακυρότητας. Για το ορισμένο της αγωγής αναγκαία στοιχεία είναι η κατάρτιση της δικαιοπραξίας, η αξία παροχής και ωφελημάτων και η προφανής δυσαναλογία παροχών κατά τον χρόνο κατάρτισης της σύμβασης, καθώς και η έκθεση περιστατικών που συγκροτούν τις αντικειμενικές (απειρία, ανάγκη, κουφότητα) και την

υποκειμενική ως άνω προϋποθέσεις (βλ. *Β.Βαθρακοκοίλη*, ΕΡΝΟΜΑΚ, άρθρο 179, σελ.761, αρ. 21-22 με παραπομπές σε νομολογία. ΠΠρΑθ 184/2019 ΝΟΜΟΣ).

ΙΙ. Σύμφωνα με το άρθρο 40 ν. 3259/2004 «επιτρέπεται στα πιστωτικά και χρηματοδοτικά ιδρύματα η διαβίβαση προς καταχώριση δεδομένων επί των εκάστοτε ανεξόφλητων υπολοίπων δανείων ή και πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των υφιστάμενων, που χορηγούν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα ή ενώσεις προσώπων, σε αρχείο δεδομένων οικονομικής συμπεριφοράς που λειτουργεί νόμιμα, χάριν αυτών, χωρίς την προϋπόθεση του άρθρου 5 § 1 ν. 2472/1997», το οποίο ορίζει ότι «επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα επιτρέπεται μόνον όταν το υποκείμενο των δεδομένων έχει δώσει τη συγκατάθεσή του». Περαιτέρω, από την επίσημη ιστοσελίδα της εταιρείας «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.» στη διαδικτυακή θέση http://www.tiresias.grlegislation.html και στη υπό το Κεφάλαιο «Αρχείο δεδομένων αθέτησης υποχρεώσεων και αρχείο δεδομένων υποθηκών – προσημειώσεων», για την ερώτηση «1. Σε ποιές από τις παρακάτω περιπτώσεις γίνεται συμπλήρωση / διαγραφή δεδομένου και τί δικαιολογητικά χρειάζομαι;», αναφορικά με την κατηγορία «Συμπλήρωση/ διαγραφή δεδομένου καταγγελίας συμβάσεων χορηγήσεων, καταναλωτικής, στεγαστικής και επιχειρηματικής πίστης» υπάρχει η ακόλουθη πληροφορία: «Συμπλήρωση Δεδομένου. α. Συμπλήρωση δεδομένου πραγματοποιείται με την ένδειξη «εξοφλήθηκε» όταν εξοφλείται από τον κυρίως υπόχρεο το οφειλόμενο υπόλοιπο συνεπεία του οποίου έγινε η καταγγελία. Όταν το οφειλόμενο υπόλοιπο έχει εξοφληθεί από πρόσωπο που δεν είναι ο κυρίως υπόχρεος της οφειλής, συμπληρώνεται στο όνομα του κυρίως υπόχρεου η ένδειξη «εξοφλήθηκε από μη κυρίως υπόχρεο». β. Απαιτείται πρόταση προς την ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ ΑΕ της τράπεζας/ εταιρίας που προέβη στην καταγγελία. Διαγραφή Δεδομένου. α. Διαγραφή δεδομένου πραγματοποιείται με πρόταση της τράπεζας που ανήγγειλε την καταγγελία, εγκεκριμένη από αρμόδιο στέλεχος της Διοίκησης της Τράπεζας (επίπεδο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Γενικού Διευθυντή) στην περίπτωση αναγγελίας από λάθος της. β. Όταν έχει εξοφληθεί το οφειλόμενο υπόλοιπο συνεπεία του οποίου έγινε καταγγελία διαγράφεται από το όνομα του τυχόν εγγυητή». Επομένως, στην περίπτωση κατά την οποία με δικαστική απόφαση κρίνεται ότι είναι άκυρη η σύμβαση εγγύησης και, συνεπώς, ο εγγυητής πρέπει να διαγραφεί από τον σχετικό κατάλογο της εταιρείας «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», θα πρέπει να θεωρηθεί ότι ο τελευταίος έχει το δικαίωμα να υποβάλει αίτηση στη εταιρεία αυτή για τη διαγραφή του (βλ. και σχετική πληροφορία στην ανωτέρω ιστοσελίδα: «Συμπλήρωση/ διαγραφή δεδομένων: Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει το δικαίωμα να ζητήσει τη διόρθωση ή/και τη συμπλήρωση των δεδομένων του. Έντυπα Αιτήσεων συμπλήρωσης / διαγραφής δεδομένων φυσικού ή νομικού προσώπου (η αίτηση μπορεί να κατατεθεί και από πληρεξούσιο φυσικού ή νομικού προσώπου). Τα κατά περίπτωση δικαιολογητικά που απαιτούνται για τη συμπλήρωση / διαγραφή δεδομένων συνοδευόμενα από την σχετική αίτηση μπορούν να υποβληθούν στα γραφεία της Τειρεσίας, ή να αποσταλούν ταχυδρομικά (Αλαμάνας 1, 151 25 Μαρούσι) ή με e-mail (tiresias@tiresias.gr) στην περίπτωση που δεν απαιτείται η διαβίβαση πρωτοτύπων δικαιολογητικών (π.χ. σώμα επιταγής ή συναλλαγματικής), χωρίς να παρεμβάλλεται η τράπεζα, η οποία έχει υποχρέωση να υποβάλει πρόταση διαγραφής, σε περίπτωση αναγγελίας καταγγελίας από λάθος της.

ΙΙΙ. Σύμφωνα με το άρθρο 904 ΑΚ, όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής αχρεώστητης ή παροχής για αιτία που δεν επακολούθησε ή έληξε ή αιτία παράνομη ή ανήθικη. Από τον κανόνα του άρθρου αυτού, που απορρέει από τις κοινωνικές αντιλήψεις περί ισότητος και επιεικείας προκύπτει ότι στοιχείο του πραγματικού κάθε απαιτήσεως αδικαιολογήτου πλουτισμού είναι εκτός των άλλων και η ανυπαρξία ή η ελαττωματικότητα της αιτίας, με βάση την οποία

έγινε η περιουσιακή μετακίνηση και επήλθε ο πλουτισμός του λήπτη. Αν λείπει το στοιχείο αυτό, αν δηλαδή η αιτία δεν είναι ανύπαρκτη ή ελαττωματική, δεν στοιχειοθετείται απαίτηση από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό (Ολομ ΑΠ 261/2020 ΝΟΜΟΣ). Τέτοια έλλειψη υπάρχει και όταν η αιτία της παροχής είναι παράνομη (έλλειψη νόμιμης αιτίας), εξαιτίας απαγορευτικής διατάξεως νόμου. Στην περίπτωση αυτή, αν ασκηθεί αγωγή, με την οποία αναζητείται ευθέως από τον ενάγοντα ο πλουτισμός (ωφέλεια) του εναγομένου, εξαιτίας της ακυρότητας της συμβάσεως, για να είναι ορισμένη η αγωγή θα πρέπει να αναφέρονται στο δικόγραφο αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 216 § 1 στοιχ. α΄ ΚΠολΔ, τα περιστατικά που συνεπάγονται την ακυρότητα της συμβάσεως και συνιστούν τον λόγο, για τον οποίο η αιτία της εντεύθεν ωφελείας του εναγομένου δεν είναι νόμιμη (ΑΠ 501/2016 ΝΟΜΟΣ). Εκ των ανωτέρω συνάγεται, ότι η αξίωση του αδικαιολόγητου πλουτισμού έχει επικουρικό (επιβοηθητικό) χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία και υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση (επικουρικώς) της απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής, ερειδόμενης επί των ανωτέρων (διατάξεων από σύμβαση ή αδικοπραξία). Τούτο δε διότι, εφόσον συντρέχει αναγνωριζόμενη από τον νόμο ευθύνη εκ συμβάσεως ή εξ αδικοπραξίας δεν νοείται έλλειψη νόμιμης αιτίας και, συνεπώς, αξίωση αδικαιολόγητου πλουτισμού. Έτσι, αν μια περιουσιακή μετακίνηση γίνει βάσει δικαιοπραξίας, ο πλουτισμός που προκαλείται με την μετακίνηση αυτή στηρίζεται στη δικαιοπρακτική βούληση, που συνιστά νόμιμη αιτία διατηρήσεως του πλουτισμού. Ακολούθως, αν σε αμφοτεροβαρή σύμβαση εκπληρωθεί πρώτη η μία παροχή λ.χ. πώληση με πίστωση του τιμήματος, ο λήπτης αυτής πλουτίζει δικαιολογημένα και υπόκειται μόνο στην συμβατική αξίωση εκπληρώσεως και της δικής του παροχής κατά τους όρους της συμβάσεως και όχι σε αξίωση αδικαιολόγητου πλουτισμού. Αν όμως η σύμβαση ανατραπεί, λ.χ. με

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

[redacted] υπαναχώρηση του πωλητή λόγω υπερημερίας του αγοραστή, εκπίπτει η σύμβαση ως νόμιμη αιτία του πλουτισμού και ο τελευταίος γίνεται αδικαιολόγητος (*Μ.Σταθόπουλος*, στον ΑΚ Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, εισαγ. παρατ. στα άρθρα 904 - 913 αριθμ. περιθ. 34 σελ. 578).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την ένδικη αγωγή της η ενάγουσα εκθέτει, κατά την εκτίμηση του δικογράφου της, ότι στις 2.3.2011 ο [redacted] του [redacted] ως πρωτοφειλέτης και η επί χρόνια σύντροφος αυτού - μητέρα της [redacted] του [redacted] ως εγγυήτρια, συνήψαν με το [redacted] την υπ' αριθμ. [redacted] σύμβαση προσωπικού/καταναλωτικού τοκοχρεωλυτικού δανείου, ποσού 8.000 ευρώ, με τους ειδικότερους όρους, οι οποίοι περιγράφονται αναλυτικά στο δικόγραφο της αγωγής, τηρηθέντων δύο σχετικών τραπεζικών λογαριασμών, αμφότερων στο όνομα του πρωτοφειλέτη, ο οποίος έπασχε από 17ετή νόσο Parkinson. Ότι είχε συμφωνηθεί, επίσης, η εξόφληση του δανείου να πραγματοποιείται μέσω μηνιαίας παρακράτησης του ποσού των 193,43 ευρώ από το μισθό/σύνταξη που λάμβανε ο πρωτοφειλέτης. Ότι στις 6.5.2011 κατόπιν πρότασης του πρωτοφειλέτη και επιθυμίας της μητέρας της, πρώτης εγγυήτριας, σε ηλικία 32 ετών, χωρίς καμία γνώση και πρότερη εμπειρία από τραπεζικές και εν γένει εμπορικές συναλλαγές, η ενάγουσα πείστηκε να συμβληθεί, αποκλειστικά και μόνο από λόγους οικογενειακής, κοινωνικής αλληλεγγύης, ως έτερη - δεύτερη εγγυήτρια στο δάνειο, υπογράφοντας την υπ' αριθμ. 651 πρόσθετη πράξη εγγύησης, παραιτούμενη από τις ενστάσεις διαιρέσεως και διζήσεως και γενικά από όλα τα δικαιώματα, ενστάσεις ή ευεργετήματα των άρθρων 852, 853, 855, 858, 862, 863, 864, 866, 867 και 868 ΑΚ, ευθυνόμενη ως πρωτοφειλέτρια. Ότι στις 14.6.2011 έλαβε χώρα η πίστωση του ποσού της χορήγησης του δανείου ύψους 7.920 ευρώ, ενώ στις 17.6.2011 η απαίτηση της εναγομένης από το δάνειο ασφαλίστηκε στη εταιρία μεσιτείας ασφαλίσεων με την επωνυμία [redacted]

[redacted] Ότι η μητέρα της και η ιδία δεν έκανε καμία χρήση του χορηγηθέντος δανείου. Ότι ο πρωτοφειλέτης απεβίωσε στις 6.4.2012 και από τον χρόνο αυτό και για περίπου 5 έτη, η εναγόμενη τράπεζα δεν προέβη σε καμία ενημέρωση της μητέρας της και της ιδίας αναφορικά με την ύπαρξη κάποιας οφειλής, ή τυχόν οριστικό κλείσιμο της πίστωσης. Ότι για πρώτη φορά στις αρχές του Οκτωβρίου 2016, η εναγομένη της απέστειλε το από 10.10.2016 ενημερωτικό έγγραφο σχετικά με τον Κώδικα Δεοντολογίας του ν. 4224/2013 και την ένταξή της στη διαδικασία επίλυσης καθυστερήσεων, καθώς και την ύπαρξη ληξιπρόθεσμης οφειλής ποσού 7.599,80 ευρώ στο πρόσωπό της από 14.4.2014, από το ως άνω δάνειο. Ότι στις αρχές του 2017 επισκέφθηκε το υποκατάστημα της τράπεζας προκειμένου να πληροφορηθεί τι ακριβώς είχε συμβεί και η αρμόδια υπάλληλος της απάντησε ότι λόγω μετάπτωσης των συστημάτων μεταξύ των δύο τραπεζών, θα χρειαζόταν χρόνο, προκειμένου να αναζητήσει τα σχετικά έγγραφα και ότι θα την ενημέρωνε αμέσως μόλις θα είχε κάποιο νέο. Ότι επειδή δεν είχε κάποια απάντηση από την εναγομένη, επισκέφθηκε ξανά το υποκατάστημα της τελευταίας στις 5.12.2017, στο οποίο υπέβαλε σχετική αίτηση, λαμβάνοντας από την εναγομένη μετά από μια εβδομάδα, απάντηση αναφορικά μόνο με το ύψος της οφειλής, που ανερχόταν στο ποσό των 8.427,67 ευρώ, χωρίς άλλη πληροφορία. Ότι το Φεβρουάριο του 2018, επισκέφθηκε ξανά το υποκατάστημα της εναγομένης και η απάντηση ήταν ότι θα εξετάσουν το ζήτημα. Ότι για το επόμενο έτος δεν είχε καμία όχληση από την εναγομένη και το Μάρτιο του 2019 υπέβαλε ξανά αίτημα και έλαβε, στις αρχές Απριλίου του 2019, την από 15.3.2019 έγγραφη ενημέρωση από την εναγομένη ότι υπάρχει οφειλή ύψους 9.333,78 ευρώ. Ότι από έρευνα στο αρχείο του πρωτοφειλέτη, στο οποίο είχε πρόσβαση η μητέρα της, ανευρέθηκε μια επίσημη έγγραφη ενημέρωση του πρωτοφειλέτη στις 22.10.2014, στην οποία αναφερόταν το άληκτο κεφάλαιο ύψους 1.700,93 ευρώ και όχι το ποσό των 5.466,24 ευρώ, το οποίο η εναγομένη τον καλούσε να καταβάλει με το από 15.3.2019 ενημερωτικό έγγραφό της. Ότι απέστειλε στην εναγομένη, στις 23.7.2019, εξώδικη δήλωση -

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

κλήση - γνωστοποίηση, αρνούμενη οποιαδήποτε ανάμειξη στα εκταμιευθέντα χρήματα, επικαλούμενη πλάνη κατά την κατάρτιση της σύμβασης εγγύησης. Ότι η εναγομένη απάντησε με την από 9.8.2019 και υπ' αριθμ. πρωτ. [redacted] επιστολή της, προβάλλοντας αναληθείς, αόριστους και αναπόδεικτους ισχυρισμούς. Ότι η σύμβαση εγγύησης είναι άκυρη λόγω ουσιώδους πλάνης της κατά τα άρθρα 140 και 141 ΑΚ, υπό την έννοια ότι όταν υπέγραψε τη σύμβαση ήταν μόλις 32 ετών, απόφοιτη πανεπιστημίου, χωρία καμία εμπειρία από τραπεζικές συναλλαγές, παντελώς άπειρη και χωρίς να έχει δανειοδοτηθεί από κάποιο πιστωτικό ίδρυμα. Ότι θεωρούσε ότι ήταν μια απλή τυπική διαδικασία, για να εγκριθεί το προσωπικό δάνειο του πρωτοφειλέτη πιο γρήγορα. Ότι η πεποίθησή της επιβεβαιώθηκε από τις αναλυτικά αναφερόμενες στο δικόγραφο της αγωγής πράξεις - παραλείψεις της εναγόμενης τράπεζας και, συνεπώς, η σύμβαση εγγύησης πρέπει να ακυρωθεί ως προϊόν ουσιώδους πλάνη της, αφού αν γνώριζε το ακριβές περιεχόμενο της σύμβασης, δεν θα την υπέγραφε. Ότι ταυτοχρόνως, η επίδικη σύμβαση είναι άκυρη λόγω απάτης κατά τα άρθρα 147 επ. ΑΚ, υπό την έννοια ότι η εναγομένη εν γνώσει της απέκρυψε το πολύ πιθανό ενδεχόμενο, σχεδόν βεβαιότητα, ότι λόγω της βεβαρυμμένης κατάστασης της υγείας του πρωτοφειλέτη, όπως αυτή περιγράφεται λεπτομερώς στο δικόγραφο της αγωγής, αυτός δεν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στην εξόφληση του δανείου. Ότι την κατάσταση του πρωτοφειλέτη τη γνώριζε η εναγομένη και για το λόγο αυτό ζήτησε δύο εγγυητές αλλά και ασφάλεια για να χορηγήσει το δάνειο, κάτι που είναι εξαιρετικά σπάνιο για καταναλωτικά δάνεια ύψους 8.000 ευρώ, ενώ η τράπεζα δεν προέβη σε έλεγχο της πιστοληπτικής ικανότητας του πρωτοφειλέτη. Ότι, επίσης, η σύμβαση εγγύησης είναι άκυρη ως αισχροκερδής, καταπλεονεκτική και αντικείμενη στα χρηστά ήθη κατά το άρθρο 179 ΑΚ, υπό την έννοια ότι με τη συνδρομή όλων των ανωτέρω στοιχείων υπό τα οποία καταρτίστηκε η επίδικη σύμβαση, η εναγομένη εκμεταλλεύτηκε την κουφότητα και την απειρία της ενάγουσας σε σχέση με τις τραπεζικές και

εμπορικές συναλλαγές και πέτυχε τη λήψη ωφελημάτων, τόσο για δικό της λογαριασμό, όσο και του πρωτοφειλέτη, με αποτέλεσμα η συμβατική της ελευθερία να έχει δεσμευτεί υπέρμετρα. Ότι δεν προηγήθηκε κάποια προσυμβατική ενημέρωσή της αναφορικά με τους όρους της σύμβασης και την έκταση της ευθύνης της ως εγγυήτριας, ενώ δεν υπήρξε και προσυμβατικός έλεγχος της πιστοληπτικής ικανότητας – φερεγγυότητας, τόσο της ιδίας όσο και του πρωτοφειλέτη, ο οποίος αν είχε ενεργηθεί, θα είχε ως συνέπεια τη διάγνωση, εκ μέρους της εναγομένης, του ότι δεν ήταν σε θέση να αναλάβει οποιαδήποτε οικονομική υποχρέωση. Ότι το καθαρό της εισόδημα το φορολογικό έτος 2010 ανερχόταν στο ποσό των 6.533,63 ευρώ, ήτοι 544 ευρώ το μήνα, με το οποίο έπρεπε να καλύψει τις δαπάνες διαβίωσής της, που για το έτος 2010 και μέρος του 2011, πριν δηλαδή την υπογραφή της σύμβασης εγγύησης , ανέρχονταν στο συνολικό ετήσιο ποσό των 7.920 ευρώ, ήτοι 660 ευρώ ανά μήνα πάνω και από το ετήσιο εισόδημά της και για το λόγο αυτό δανειζόταν χρήματα από την οικογένειά της. Ότι η εναγομένη, ενόψει των προσωπικών συνθηκών, οικονομικών και υγείας, του πρωτοφειλέτη, γνώριζε ότι η δανειοδότηση του τελευταίου έφερε κίνδυνο μη αποπληρωμής και για το λόγο αυτό καθυστέρησε την έγκριση του δανείου για πάνω από τρεις μήνες, ενώ αυτό τελικά καταρτίστηκε με τριπλή εξασφάλιση της δανειακής οφειλής (πρώτη εγγύηση, πρόσθετη εγγύηση και ασφάλιση της απαίτησης). Ότι, επικουρικώς, προβάλλει: (α) ακυρότητα, κατά το άρθρο 2 ν. 2251/1994, της παραίτησής της από την ένσταση διζήσεως του άρθρου 855 ΑΚ ως καταχρηστικής κατά το άρθρο 2 ν. 2251/1994, (β) ελευθέρωσή της από τη σύμβαση εγγύησης λόγω πταίσματος της εναγομένης κατά το άρθρο 862 ΑΚ και (γ) ακυρότητα της παραίτησής της από την ένσταση του άρθρου 863 ΑΚ. Ότι στις 12.11.2019, με την υπ' αριθμ. 1119.001310.151 δήλωση συμψηφισμού, η εναγομένη προέβη παρανόμως σε συμψηφισμό μέρους της ανωτέρω οφειλής και, συγκεκριμένα, από τον καταθετικό λογαριασμό τον οποίο η ενάγουσα διατηρούσε σε αυτήν συμψήφισε το ποσό των 1.163,06 ευρώ με ισόποσο μέρος της απαίτησής της και για το λόγο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

αυτό πρέπει, κατ' εφαρμογή των διατάξεων περί αδικαιολογήτου πλουτισμού (μη νόμιμη αιτία), να της επιστρέψει το ποσό αυτό.

Για τους λόγους αυτούς η ενάγουσα ζητεί: (1) να αναγνωριστεί η ακυρότητα της με [redacted] με ημερομηνία [redacted] Πρόσθετης Πράξης Εγγύησης στην υπ' αριθμ. [redacted] σύμβαση προσωπικού καταναλωτικού δανείου και, επικουρικά, η ελευθέρωσή της ως εγγυήτριας στην ίδια σύμβαση, (2) να υποχρεωθεί η εναγομένη, με προσωρινώς εκτελεστή απόφαση, να τη διαγράψει από το διατραπεζικό σύστημα της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», στο οποίο καταχωρούνται τα δυσμενή οικονομικά δεδομένα των οφειλετών των πιστωτικών ιδρυμάτων, (3) να της επιστρέψει η εναγομένη, ως αχρεωστήτως καταβληθέν, το ποσό των 1.163,06 ευρώ και (4) να καταδικαστεί στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, όπως εκτιμώνται από το παρόν Δικαστήριο, για το καταψηφιστικό μέρος της οποίας καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες κρατήσεις υπέρ τρίτων (βλ. το υπό κωδικό [redacted] e-παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων και τη σχετική με ημερομηνία 3.11.2021 απόδειξη πληρωμής της Εθνικής Τράπεζας), παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου προς συζήτηση κατά την προσήκουσα τακτική διαδικασία, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 14 § 2, 18 και 42-43 ΚΠολΔ, λόγω της συμφωνημένης, στο άρθρο 3.1 της επίδικης πρόσθετης πράξης εγγύησης σε συνδυασμό με το άρθρο 18 της κύριας συμβάσεως, μεταξύ των διαδίκων παρεκτάσεως υπέρ των δικαστηρίων των Αθηνών). Περαιτέρω, η αγωγή καταφάσκεται ορισμένη, περιέχουσα άπαντα τα αναγκαία κατά το νόμο στοιχεία, τα οποία συνιστούν το πραγματικό των εφαρμοστέων, εν προκειμένω, κανόνων ουσιαστικού δικαίου, κατά το άρθρο 216 § 1 στοιχ. α΄ ΚΠολΔ και τα οποία είναι απαραίτητα για τη δικαστική της εκτίμηση, απορριπτομένου ως αβασίμου του σχετικού ισχυρισμού που προβάλλει η εναγομένη και νόμιμη,

τόσο κατά την κύριες, όσο κατά τις επικουρικές βάσεις αυτής, ερειδόμενη στα άρθρα 140, 147 επ. 178, 179, 180, 181, 855, 862-863, 904 επ. ΑΚ, 2 §§ 6 και 7 περ. ιγ΄ ν. 2251/1995 και 70, 176 ΚΠολΔ, με τη διευκρίνιση ότι, κατά ακριβολογία, δεν ζητείται η αναγνώριση της ακυρότητας της σύμβασης εγγύησης σύμφωνα με τα άρθρα 140 ΑΚ και 147 επ. ΑΚ, λόγω πλάνης και απάτης, αλλά ζητείται η ακύρωση της σύμβασης για τις αιτίες αυτές, καθόσον τα ελαττώματα αυτά δεν έχουν ως έννομη συνέπεια την ακυρότητα της σύμβασης, αλλά την ακυρωσία της. Παρίσταται, δε, μη νόμιμο το αίτημα της ενάγουσας να υποχρεωθεί η εναγομένη, με προσωρινώς εκτελεστή απόφαση, να τη διαγράψει από το διατραπεζικό σύστημα της «ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε.», στο οποίο καταχωρούνται τα δυσμενή οικονομικά δεδομένα των οφειλετών των πιστωτικών ιδρυμάτων, αφού, όπως ήδη αναπτύχθηκε ανωτέρω στην υπό στοιχείο ΙΙ νομική σκέψη, η σχετική αίτηση διαγραφής υποβάλλεται από τον ίδιο τον ενδιαφερόμενο (φυσικό ή νομικό πρόσωπο). Πρέπει, επομένως, καθ' ο μέρος η αγωγή κρίθηκε νόμιμη, να εξεταστεί και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Η εναγομένη με τις έγγραφες προτάσεις της, καθώς και με την προσθήκη αντίκρουσή της επί των ισχυρισμών της ενάγουσας, αρνείται αιτιολογημένως την ιστορική βάση της αγωγής και προβάλλει: (α) ένσταση περί επελεύσεως της διετούς αποσβεστικής προθεσμίας του άρθρου 157 ΑΚ, αναφορικά το αίτημα ανατροπής της επίδικης σύμβασης λόγω πλάνης και απάτης. Η ένσταση αυτή είναι ορισμένη και νόμιμη, ερειδομένη στη διάταξη του άρθρου 157 ΑΚ και πρέπει να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα. (β) Ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του επίδικου δικαιώματος, υπό την έννοια ότι η ενάγουσα ασκεί την υπό κρίση αγωγή εννέα χρόνια μετά τη σύναψη του δανείου και της σύμβασης εγγύησης και ότι ουδέποτε διαμαρτυρήθηκε αναφορικά με την επίδικη σύμβαση εγγύησης, δημιουργώντας την εύλογη πεποίθηση ότι την αποδέχεται πλήρως. Επ' αυτής, λεκτέα τα εξής: Σύμφωνα με το άρθρο 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος, όπως αυτό της καταγγελίας της σύμβασης,

απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος καταχρηστική, πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, τα οποία επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις, οι οποίες μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν την γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (βλ. Ολομ ΑΠ 17/1995 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 2045/2014 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 1627/2012 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 1183/2009 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 1333/2009 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 893/2008 Αρμ 2009, 66. ΑΠ 1432/2003 ΧρΙΔ 2004, 241. ΑΠ 889/2003 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 1170/1997 ΕλλΔνη 40, 602. ΕφΑθ 3861/2008 ΕφΑΔ 2009, 110). Μεταξύ των εκδηλώσεων, οι οποίες υπερβαίνουν τα όρια που θέτει ο κανόνας του άρθρου 281 ΑΚ, περιλαμβάνονται και όσες αναιρούν το περιεχόμενο και τις συνέπειες μιας προηγούμενης συμπεριφοράς του ιδίου προσώπου, κατά τρόπο ώστε να διαψεύδεται η βεβαιότητα, η οποία προκλήθηκε σε σχέση με την αναμενόμενη και στο μέλλον τήρηση της ίδιας συμπεριφοράς (βλ. ΜΠρΗρακλείου 33/2019 ΝΟΜΟΣ και ΜΠρΘεσ 7383/2013 μη δημοσιευμένη στο νομικό τύπο, κατά παραπομπή από την ανωτέρω ΜΠρΗρακλείου 33/2019). Απαιτείται, δηλαδή, για να χαρακτηρισθεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από την συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση με εκείνη του υποχρέου και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Απαιτείται ακόμη οι πράξεις του υποχρέου και η υπ' αυτού δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται επαχθείς για τον υπόχρεο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του

δικαιούχου, αφού, κατά τους κανόνες της καλής πίστης, δεν συγχωρείται να γίνει προς απόκρουση του δικαιώματος, επίκληση πράξεων άσχετων με την συμπεριφορά αυτή. Για την εφαρμογή της διατάξεως δεν αρκεί μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμά του ούτε η καλόπιστη πεποίθηση του υποχρέου, ότι δεν υπάρχει δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί ούτε κατ' ανάγκην από την άσκησή του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω (Ολομ ΑΠ 2/2019 ΝΟΜΟΣ = ΧρΙΔ 2019, 504 = ΕφΑΔ 2019, 534. ΑΠ 25/2019 ΝΟΜΟΣ. Ολομ ΑΠ 5/2011 ΝΟΜΟΣ. ΑΠ 15/2017 ΝΟΜΟΣ. Ολομ ΑΠ 7/2002. Ολομ ΑΠ 17/1995 ΕλλΔνη 1995, 1531. ΑΠ 312/2002 ΕλλΔνη 44, 143. ΑΠ 222/2001 NoB 2002, 326. ΑΠ 196/2001 ΕλλΔνη 2001, 1570). Εξάλλου, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στην συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκησή του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει, στην πραγματικότητα, συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του. Έλλειψη συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει, όταν ο δανειστής, όπως έχει δικαίωμα από την σύμβαση, αποφασίζει να εισπράξει την απαίτησή του, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με την διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός αν στην συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και δη προφανής των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του οικονομικού και κοινωνικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 1472/2004 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, το ζήτημα, αν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες, οι οποίες μπορεί να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησης του δικαιώματος του (βλ. ΑΠ 1603/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 385/2010 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, η προβαλλόμενη ένσταση εκ του άρθρου 281 ΑΚ είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

διότι και αληθούς υποτιθεμένου του προβαλλομένου πραγματικού γεγονότος της καθυστερημένης, εκ μέρους της ενάγουσας, προβολής της ακυρότητας των επίδικων συμβάσεων, τούτο δεν συνιστά την αόριστη νομική έννοια της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος κατά το άρθρο 281 ΑΚ.

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν και λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 § 3 και 339 ΚΠολΔ), ορισμένα εκ των οποίων μνημονεύονται ειδικότερα κατωτέρω, χωρίς, ωστόσο, να παραλείπεται οιοδήποτε εξ αυτών, κατά την ουσιαστική εκτίμηση της διαφοράς, από τις δικαστικές ομολογίες των διαδίκων, που είτε προκύπτουν ευθέως, είτε συνάγονται εμμέσως από τις προτάσεις τους και επισημαίνονται ειδικότερα κατωτέρω (άρθρα 261 εδ. β΄ και 352 § 1 ΚΠολΔ), τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως εκ μέρους της ενάγουσας, υπ' αριθμ. [redacted] ένορκη βεβαίωση της [redacted] δοθείσης ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών και υπ' αριθμ. [redacted] ένορκη βεβαίωση του [redacted] δοθείσης ενώπιον της συμβολαιογράφου [redacted] Λασιθίου Κρήτης, μετά από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση της εναγομένης, όπως τούτο αποδεικνύεται από την υπ' αριθμ. [redacted] έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή της περιφερείας του Εφετείου Αθηνών [redacted], σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής, που το Δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως χωρίς απόδειξη (ΚΠολΔ 336 § 4), κατά την εκτίμηση του παρόντος Δικαστηρίου αποδεικνύονται πλήρως τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 2.3.2011 ο [redacted], ως πρωτοφειλέτης και η επί χρόνια σύντροφος αυτού - μητέρα της ενάγουσας [redacted], ως εγγυήτρια, συνήψαν με το [redacted] την υπ' αριθμ. [redacted] σύμβαση προσωπικού - καταναλωτικού

τοκοχρεωλυτικού δανείου, ποσού 8.000 ευρώ, προκειμένου ο ανωτέρω πρωτοφειλέτης να αντιμετωπίσει τα σοβαρά προβλήματα υγείας του. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από το μετ' επικλήσεως από την ενάγουσα με ημερομηνία 1.11.2011 ιατρικό σημείωμα της Νευρολογικής Κλινικής του Αιγινήτειου Νοσοκομείου του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, διευθυνομένη από τον Αναπληρωτή Καθηγητή της Ιατρικής Σχολής Αθηνών [redacted], καθώς και από το υπ' αριθμ. πρωτ. [redacted]/22.11.2011 ιατρικό πιστοποιητικό της ιδίας Κλινικής, ο πρωτοφειλέτης, νοσηλευθείς στην ανωτέρω Κλινική από 6.9.2011 μέχρι 26.9.2011, είχε ιστορικό νόσου Parkinson από 17ετίας, η οποία εκδηλώθηκε με ήπιο τρόπο θέσης κυρίως ΑΡ άνω άκρου, που εμφανιζόταν αρχικά σε έντονο ψυχικό stress, ενώ τρία χρόνια πριν, ήτοι το έτος 2008, στα συμπτώματά του είχαν προστεθεί υπομιμία, βραδυγλωσσία, οπτικές και ακουστικές ψευδαισθήσεις, πριν, δε, δύο μήνες από την ανωτέρω νοσηλεία του, δηλαδή το Σεπτέμβριο του 2011, αιφνιδίως αναφέρθηκαν καμπτοκορμία, βραδυκινησία, συχνές πτώσεις και επιδείνωση ομιλίας· στο ίδιο διάστημα παρατηρήθηκε απώλεια βάρους, ενώ πριν από ένα χρόνο είχε απώλειες ούρων με σταδιακή έκπτωση των νοητικών του λειτουργιών. Η εξόφληση του δανείου συμφωνήθηκε να πραγματοποιείται μέσω μηνιαίας παρακράτησης του ποσού των 193,43 ευρώ από το μισθό/σύνταξη που λάμβανε ο πρωτοφειλέτης, όπως τούτο προκύπτει από τη σχετική με ημερομηνία 3.3.2011 δήλωση του τελευταίου προς το ΙΚΑ. Υπό την προσωπική αυτή κατάσταση του πρωτοφειλέτη, μετά από πρόταση αυτού και κατόπιν επιθυμίας της μητέρας της ενάγουσας, πρώτης εγγυήτριας, ακολούθησε η κατάρτιση, στις 6.5.2011, της υπ' αριθμ. [redacted] πρόσθετης πράξης εγγύησης από την ενάγουσα, η οποία τότε ήταν 32 ετών, χωρίς να διαθέτει κάποια γνώση και πρότερη εμπειρία από τραπεζικές και εν γένει εμπορικές συναλλαγές, αποκλειστικά και μόνο από λόγους οικογενειακής, κοινωνικής αλληλεγγύης, λαβούσα την ιδιότητα της δεύτερης εγγυήτριας στο ανωτέρω δάνειο, παραιτούμενη από τις ενστάσεις διαιρέσεως και διζήσεως και γενικά από όλα τα δικαιώματα, ενστάσεις ή ευεργετήματα των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

άρθρων 852, 853, 855, 858, 862, 863, 864, 866, 867 και 868 ΑΚ, ευθυνόμενη ως πρωτοφειλέτρια. Επίσης, αποδείχθηκε ότι στις 14.6.2011, έλαβε χώρα η πίστωση του ποσού της χορήγησης του δανείου, ύψους 7.920 ευρώ, ενώ στις 17.6.2011 η απαίτηση της εναγομένης από το δάνειο εντάχθηκε και ασφαλίστηκε με το υπ' αριθμ. [redacted] ομαδικό συμβόλαιο ασφάλισης, που είχε συναφθεί μεταξύ της εταιρίας με την επωνυμία [redacted] και της ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία [redacted], ο δε πρωτοφειλέτης απεβίωσε στις 6.4.2012, όπως τούτο προκύπτει από τη μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη από την ενάγουσα ληξιαρχική πράξη θανάτου του ληξιαρχείου [redacted]. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα υπέγραψε τη σύμβαση εγγύησης με τη διαβεβαίωση των προστηθέντων υπαλλήλων του δανειοδότη, ότι τούτο ήταν κάτι τυπικό που ζητεί το [redacted] και για λόγους καθαρά διαδικαστικούς, προκειμένου να εγκρίνει το δάνειο. Με τον τρόπο αυτό και υπό αυτές τις συνθήκες η ενάγουσα, ούσα παντελώς άπειρη με τις τραπεζικές συναλλαγές, αφού ουδέποτε είχε δανειοδοτηθεί έως τότε από κάποιο πιστωτικό ίδρυμα, ούτε είχε κάποια οφειλή προς οιονδήποτε πιστωτικό ή άλλο φορέα, κατάρτισε τη σύμβαση εγγύησης. Κατά τον χρόνο κατάρτισης της σύμβασης εγγύησης, η ενάγουσα είχε λάβει ως εισόδημα για το οικονομικό έτος το ποσό των 6.927,05 ευρώ και για το οικονομικό έτος 2011 το ποσό των 15.823,36 ευρώ (βλ. σχετικώς τα οικεία εκκαθαριστικά σημειώματα φόρου εισοδήματος της ενάγουσας της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων), διέμενε στο πατρικό της μαζί με την οικογένειά της και δε μπορούσε να υποστηρίξει κάτι άλλο παρά μόνο τη δική της διαβίωση με τα τρέχοντα έξοδά της. Εκ των ανωτέρω αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών, συνάγεται ότι η ενάγουσα ωθήθηκε στην υπογραφή της σύμβασης εγγύησης με την ιδιότητα τής εγγυήτριας, παρασυρθείσα από τις διαβεβαιώσεις των προστηθέντων υπαλλήλων της εναγομένης ότι πρόκειται μόνο για μία απλή και τυπική υπογραφή στο

κείμενο της δανειακής σύμβασης, που θα διευκόλυνε την έγκριση του δανείου από το αρμόδιο τμήμα χορήγησης αυτού, χωρίς, σε καμία περίπτωση, να αντιλαμβάνεται τη σημασία και το μέγεθος της ευθύνης, που συνεπάγεται η πράξη της. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι χρήση των συγκεκριμένων ως άνω ποσών έκανε αποκλειστικά ο πρωτοφειλέτης και ουδεμία ωφέλεια είχε εξ αυτών η ίδια η εγγυήτρια. Εξάλλου, δεν προέκυψε ότι η ενάγουσα διαθέτει ιδιαίτερη επαγγελματική εκπαίδευση ως προς τις τραπεζικές εργασίες, για να αντιληφθεί τη σημασία της εκ μέρους της σύναψης σύμβασης εγγύησης με την τράπεζα, προκειμένου να εξυπηρετήσει και εξασφαλίσει το δάνειο που έλαβε ο πρωτοφειλέτης, αφού ουδεμία προς τούτο εμπειρία είχε, καθόσον, ως προαναφέρθηκε, ουδέποτε δανειοδοτήθηκε από κάποιο πιστωτικό ίδρυμα, ούτε και είχε κάποια οφειλή προς οιονδήποτε πιστωτικό ή μη φορέα. Πέραν δε τούτων, η εναγόμενη τραπεζική εταιρία δεν έλεγξε προσηκόντως την οικονομική δυνατότητα της ενάγουσας για την παροχή της εγγύησης και την εκ μέρους της ανάληψη τέτοιας υποχρέωσης, αλλά ούτε και προέβη - ως όφειλε - στην ορθή αξιολόγηση των οικονομικών της στοιχείων. Άλλωστε, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, δεν θα αναμενόταν ένα τραπεζικό ίδρυμα, όπως η εναγομένη, να δεχθεί ως συμβληθέντα εγγυητή κάποιον, ο οποίος δε διαθέτει ικανά περιουσιακά στοιχεία, προκειμένου να εξασφαλιστεί η κύρια οφειλή, πολλώ δε μάλλον κάποιον, όπως η ενάγουσα, η οποία ελάχιστα εισοδήματα είχε, σε αντίθεση με την οικονομική θέση του πρωτοφειλέτη και της πρώτης εγγυήτριας - μητέρας της ενάγουσας, οι οποίοι κατά τον χρόνο κατάρτισης της δανειακής σύμβασης, είχαν αρκετά περιουσιακά στοιχεία στη διάθεσή τους. Και τούτο, διότι όπως αποδεικνύεται από την υπ' αριθμ. [redacted] «αίτηση χορήγησης προεγκεκριμένου δανείου» που υπέβαλαν ο πρωτοφειλέτης και η πρώτη εγγυήτρια, ο μεν πρώτος δήλωσε καθαρό ετήσιο εισόδημα 24.126,15 ευρώ, κατοχή αυτοκινήτου και ακίνητη περιουσία, η δε δεύτερη καθαρό ετήσιο εισόδημα 14.417,25 ευρώ, κατοχή αυτοκινήτου και ακίνητη περιουσία. Με τον τρόπο αυτό υφίστατο προφανής δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής, αφού η

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

τράπεζα για ένα δάνειο ύψους 8.000 ευρώ και με αξιόχρεους πρωτοφειλέτη και πρώτη εγγυήτρια καθώς και με ασφάλιση του δανείου απαίτησε και δεύτερη εγγύηση από την ενάγουσα, υπό τις οικονομικές της συνθήκες που περιγράφησαν ανωτέρω, ώστε στην αντίληψη λογικού και έχοντος πείρα των σχετικών συναλλαγών ανθρώπου, η απαίτηση της τράπεζας για περαιτέρω εξασφάλιση από την ενάγουσα, να υπερβαίνει το μέτρο, κατά το οποίο είναι ανθρωπίνως φυσικό και θεμιτό να αποκομίζει αυτή (εναγομένη) οικονομικό όφελος από τη σύμβαση εγγύησης επί ζημία της ενάγουσας. Επίσης, η σχέση μεταξύ δανειστή και υποψήφιου εγγυητή διέπεται από τη γενική αρχή της καλής πίστης. Η εναγόμενη τράπεζα υποχρεούτο σε παροχή ενημέρωσης, πληροφοριών και εξηγήσεων σε σχέση με το αντικείμενο της σύμβασης και μάλιστα τέτοιων, που θα μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή στην απόφαση της εγγυήτριας, ενώ, επιπλέον, φέρει την ευθύνη να απαντά αληθώς στις ερωτήσεις του εγγυητή, να τον διαφωτίζει αυτεπάγγελτα, όταν είναι σαφές από την εμπειρία της ότι ο τελευταίος δεν έχει αντιληφθεί το αντικείμενο της κύριας συναλλαγής (πίστωσης), για τον κίνδυνο που προκαλείται από την αφερεγγυότητα του πρωτοφειλέτη και τη μη εξυπηρέτηση του δανείου εκ μέρους του και να μην υποβαθμίζει εν γνώσει της τον κίνδυνο που αναλαμβάνει ο εγγυητής, παρουσιάζοντας πλασματικά την ανάληψη της εγγύησης εκ μέρους του ως «απλώς τυπικό στοιχείο» (βλ. *Α.Γεωργιάδη*, Η εξασφάλιση των πιστώσεων, 2001, σελ. 42 αριθμ. περιθ. 72), όπως συνέβη εν προκειμένω. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι οι οικονομικές δυνάμεις της ενάγουσας, μη διαθέτουσας κάποιο ακίνητο, δε δικαιολογούσαν την ανάληψη τέτοιας υποχρέωσης με ελεύθερη βούληση και συνείδηση των πράξεών της. Κατά συνέπεια, το [redacted], δια των προστηθέντων υπαλλήλων του, εκμεταλλεύτηκε την κουφότητα και την απειρία της ενάγουσας στις τραπεζικές συναλλαγές για να την επηρεάσει και να της επιβάλει - έστω και με έμμεσο τρόπο - την υπογραφή της σύμβασης εγγύησης και δεν την ενημέρωσε, ως

όφειλε ως υπεύθυνος πιστωτικός φορέας, για το μέγεθος και τη σοβαρότητα της ευθύνης, το ύψος της οφειλής που αναλάμβανε, το οποίο ανερχόταν στο ίδιο ύψος με την κύρια οφειλή του πρωτοφειλέτη και τον κίνδυνο να βρεθεί εκτεθειμένη στην αποπληρωμή της κύριας οφειλής, σε περίπτωση μη ανταπόκρισης του τελευταίου στις δανειακές του υποχρεώσεις ακόμα και με την προσωπική της περιουσία. Βάσει δε τούτων, κρίνεται ότι η συμβατική συμπεριφορά της τράπεζας ήταν αθέμιτη και καταπλεονεκτική σε βάρος της ενάγουσας και δε μπορούν οι όροι της να δικαιολογηθούν αποκλειστικά και μόνο προς όφελος του πιστούχου και της τράπεζας, διότι διαταράσσουν υπέρμετρα την ισορροπία μεταξύ δικαιωμάτων και υποχρεώσεων από την έννομη σχέση του δανείου, σε σχέση με τις τρεις εμπλεκόμενες πλευρές, προδήλως δε καταχρηστικά, δυσανάλογα και αντίθετα στα χρηστά ήθη, την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, καταπλεονεκτικά και άδικα σε βάρος της εγγυήτριας-ενάγουσας, η οποία, σε κάθε περίπτωση, δε μπορεί να αφεθεί ανυπεράσπιστη, ως το πλέον αδύναμο μέρος της σύμβασης πίστωσης, απέναντι στα συμφέροντα της εναγομένης. Η εξέλιξη αυτή είναι αφόρητα επαχθής για την εγγυήτρια, η οποία δεσμεύθηκε υπέρμετρα, πέρα από κάθε έννοια συμβατικής ελευθερίας, χωρίς να έχει ως αντιστάθμισμα οποιοδήποτε συμφέρον ή ενδιαφέρον από τη σύμβαση πίστωσης υπέρ του πρωτοφειλέτη, από την οποία οφέλη είχαν μόνο η τράπεζα, η οποία, σημειωτέον, εξασφάλισε την απαίτηση της με την ασφάλιση του δανείου, καθώς και ο πρωτοφειλέτης, που καρπώθηκε το προϊόν του δανείσματος, καθισταμένης τοιουτοτρόπως προφανώς δυσανάλογης της παροχής - αντιπαροχής μεταξύ των συμβαλλομένων στη σύμβαση πίστωσης - εγγύησης. Ως εκ τούτου, βάσει των ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι η συγκεκριμένη δικαιοπραξία ήταν αισχροκερδής, καταπλεονεκτική και αντικείμενη στα χρηστά ήθη σε βάρος της εγγυήτριας-ενάγουσας, διότι η τελευταία εξωθήθηκε στην υπογραφή της χωρίς αντίστοιχη παροχή - ωφέλεια για την ίδια, με εκμετάλλευση της κουφότητας και της απειρίας της από την εναγομένη τράπεζα. Τούτο δε, υπερβαίνει το μέτρο που

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

είναι φυσικό και επιτρεπτό κατά τη συναλλακτική καλή πίστη, καθώς η συμβατική ελευθερία της εγγυήτριας δεσμεύτηκε υπέρμετρα (ΕφΑθ 1275/2011 ΕπισκΕμπΔ 2011, 1061). Συνακόλουθα, κρίνεται ότι συντρέχουν όλοι οι όροι των άρθρων 178 και 179 ΑΚ και πρέπει να αναγνωριστεί η ακυρότητα της σύμβασης εγγύησης, ως αισχροκερδούς και καταπλεονεκτικής σε βάρος της ενάγουσας, η οποία δεν πρέπει να επωμιστεί αποκλειστικά την ευθύνη από την ανώμαλη εξέλιξη της επίδικης σύμβασης τραπεζικού δανείου (ΑΠ 1349/2009, ΑΠ 1112/2009, ΑΠ 1527/2008, ΑΠ 868/2008, ΑΠ 1019/2007, ΑΠ 936/2007, ΑΠ 1244/2005 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1272/2004 ΕλλΔνη 48, 793, ΑΠ 492/2004 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1275/2011 ΕπισκΕμπΔ 2011, 1061, ΕφΘεσ 1027/2010 Αρμ 2012, 577). Επίσης, αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, στις 12.11.2019, με την υπ' αριθμ. [redacted] δήλωση συμψηφισμού, προέβη σε συμψηφισμό μέρους της ανωτέρω οφειλής και, συγκεκριμένα, από τον καταθετικό λογαριασμό τον οποίο η ενάγουσα διατηρούσε σε αυτήν, συμψηφίζοντας το ποσό των 1.163,06 ευρώ με ισόποσο μέρος της απαίτησής της, πλην όμως για μη νόμιμη αιτία, αφού, όπως ήδη αποδείχθηκε, δεν υφίστατο η εν λόγω οφειλή της ενάγουσας. Για τον λόγο αυτό πρέπει, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 904 § 1 ΑΚ, να διαταχθεί η εναγομένη να της επιστρέψει το ποσό αυτό, καθόσον επρόκειτο για αχρεώστητη αιτία.

Κατόπιν των ανωτέρω αποδειχθέντων, πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή κατά την κύρια βάση της ως βάσιμη κατ' ουσίαν, διότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις των διατάξεων των άρθρων 178-179 ΑΚ για την αναγνώριση της ακυρότητας της, μεταξύ της εναγομένης και της ενάγουσας, σύμβασης εγγύησης, που υπογράφηκε κατά την κατάρτιση του επίδικου δανείου μεταξύ της τράπεζας και του άνω πρωτοφειλέτη, προκειμένου να απαλλαγεί η εγγυήτρια από τη σχετική ευθύνη της έναντι της εναγόμενης τραπεζικής εταιρίας, παρελκόμενης κατά τα λοιπά της εξέτασης των λοιπών βάσεων της αγωγής και των αντίστοιχων ενστάσεων της εναγομένης. Περαιτέρω, με βάση την κρίση

περί ακυρότητας της σύμβασης εγγύησης, πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή και ως προς το αίτημα της ενάγουσας για επιστροφή σε αυτήν του ποσού των 1.163,06 ευρώ. Τέλος, μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, κατόπιν του σχετικού προς τούτο αιτήματός της, πρέπει να επιβληθούν στην εναγόμενη τραπεζική εταιρία, λόγω της εν μέρει ήττας της τελευταίας (άρθρα 176, 191 § 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κατά το σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την από 19.5.2020 και υπ' αριθμ. εκθ. καταθ. [redacted] αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την ακυρότητα της με [redacted] και ημερομηνία [redacted] σύμβαση προσωπικού καταναλωτικού δανείου, που καταρτίστηκε μεταξύ της ενάγουσας και της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία [redacted].

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των χιλίων εκατόν εξήντα τριών (1.163,00) ευρώ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγόμενης μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 7 Σεπτεμβρίου 2022.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ **Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 14 Σεπτεμβρίου 2022 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

DECHERT LLP